

Всичко това блестеше празнично посрѣдъ ярката свѣтина на малкитѣ свѣщици, и очичкитѣ на весели и хубави дѣца свѣткаха отъ радостъ...

Но една гиздава кукличка, съ дълга руса косичка, съ хубава червена мантийка и шапчица, най-много привличаше моитѣ погледи: това бѣше малката Червена Шапчица...

— О, съ каква радостъ те виждамъ, Червена Шапчице! Като че ли за пръвъ пжтъ те виждамъ азъ: когато — една тъмна и злокобна нощъ — ти дойде при мене, изплашена и морна, съ кошничка въ ржка, да ми разкажешъ за страшната измама на вълка, който, слѣдъ като изяде твоята добра баба, поиска да изяде и тебе...

И ето защо по-сетнѣ, когато си играехъ у дома, азъ винаги нареждахъ моитѣ животни-играчки тъй, че проклетиятъ вълкъ поставяхъ все най-послѣ, за да го накажа за жестокостта му... И тъй изразявахъ азъ моята топла и нѣжна обичъ къмъ малката Червена Шапчица...

— Честито дѣтинство!

Изведнажъ се чу викъ на радостъ. Извѣстяваха, че почва теглението на билетчетата за окаченитѣ по елхата прѣдмети...

Малко по малко въ стаята всичко утихна. Палавитѣ дѣчица притаиха дѣхъ и, съ очи втренчени въ освѣтената елха, очакваха съ нетърпѣние, дали сждбата ще имъ подари желанія прѣдметъ...